

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **M. s. v P.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Novickým, advokátem se sídlem v Praze 1, Malá Štupartská 6, za účasti **1) Ministerstva kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské nám. 1, **2) Statutárního města Pardubice**, se sídlem v Pardubicích, Perštýnské nám. 1, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2006, č. j. 7 Ca 112/2004 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Ministerstva kultury (dále též „správní orgán“) ze dne 20. 4. 2004, č. j. 11185/2003, kterým nebyla za kulturní památku podle ust. § 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), prohlášena budova čp. 120 na K. n. v P., nacházející se na pozemku parc. č. st. 95, katastrální území P.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v tom, že provedené řízení trpělo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán

v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se spisy, a dále, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Podle stěžovatele městský soud pochybil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgán svůj závěr ohledně významu nemovitosti ve smyslu ust. § 2 zákona o státní památkové péči dostatečně a přesvědčivě odůvodnil. Stěžovatel se domnívá, že městský soud se vůbec nezabýval a nezohlednil ve svém rozhodnutí jeho námitku poukazující na to, že správní orgán rozhodl napadeným rozhodnutím nesprávně, když hrubě překročil rámec nestranného správního uvážení. V této souvislosti stěžovatel rovněž očekával, že soud vytyčí meze „volného“ hodnocení důkazů provedeného správním orgánem a nikoli pouze na tuto zásadu odkáže. Dále poukazuje na to, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkou v tom smyslu, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno zcela v rozporu s ustanovením § 1 odst. 1 zákona o státní památkové péči, jehož je stěžovatel hlavním garantem. V neposlední řadě tvrdí, že rozsudek Městského soudu v Praze je ve výroku I. nepřezkoumatelný, neboť z jeho obsahu nelze usoudit, jaká žaloba se uvedeným rozsudkem zamítá. Proto navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 19. 6. 2006. V tomto svém vyjádření uvedl, že se domnívá, že městský soud rozhodl na základě přezkumu napadeného rozhodnutí zcela správně a důvody, které ho k zamítnutí žaloby vedly, zcela srozumitelně a podrobně odůvodnil. Dle názoru správního orgánu stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí žádné nové skutečnosti, které by správní orgán nebral při svém rozhodování v úvahu, a proto nadále trvá na tom, že v rámci řízení o prohlášení výše uvedené budovy za kulturní památku postupoval zcela dle zákona o státní památkové péči a že jeho rozhodnutí ze dne 20. 4. 2004, č. j. 11185/2003, je správné. Správní orgán proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ust. § 1 odst. 1 zákona o státní památkové péči stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství státu. Účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politickoorganizační a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti.

Dle ust. § 2 odst. 1 citovaného zákona za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory, a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické,

umělecké, vědecké a technické, b) které mají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s tvrzením městského soudu, že správní orgán svůj závěr ohledně významu předmětné nemovitosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči dostatečně a přesvědčivě odůvodnil. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Městského soudu v Praze.

Podle stěžovatele městský soud pochybil, když se nezabýval jeho námitkami, v nichž poukázal na vady, které spatřuje v posuzování věci správním orgánem a které jsou i obsahem odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Z tohoto důvodu se stěžovatel nemůže ztotožnit s konstatováním městského soudu, že žalovaný svůj závěr ohledně významu předmětné nemovitosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči dostatečně a přesvědčivě odůvodnil, přestože městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že podstatou souzené věci je to, zda předmětný dům naplňuje znaky uvedené v ust. § 2 odst. 1 citovaného zákona. Stěžovatel znovu poukazuje na skutečnost, že městský soud se vůbec nezabýval a nezohlednil ve svém rozhodnutí jeho námitku poukazující na to, že správní orgán přesto, že měl ke svému rozhodování stanoviska nanejvýš fundovaných odborníků, včetně doporučujícího stanoviska komise, kterou sám pro účely posuzování návrhů na prohlášení věci za kulturní památku zřídil, rozhodl napadeným rozhodnutím nesprávně, když hrubě překročil rámec nestranného správního uvážení. V této souvislosti stěžovatel rovněž zmiňuje dodržení zásady volného hodnocení důkazů správním orgánem, na niž městský soud ve svém rozsudku odkazuje, avšak ve světle posuzování tohoto konkrétního případu stěžovatel očekával, že soud vytyčí meze „volného“ hodnocení důkazů provedeného správním orgánem a nikoli pouze na tuto zásadu odkáže.

S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a konstatuje, že postup městského soudu byl správný, neboť tento soud se dostatečně zabýval námitkami stěžovatele, které se týkají dostatečného a přesvědčivého odůvodnění závěrů správního orgánu. Nejvyšší správní soud poukazuje na zcela zásadní rozdílnost správního uvážení a zásady volného hodnocení důkazů, která nebyla v tomto případě ze strany stěžovatele respektována. K této otázce se již v minulosti Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, publikovaném pod č. 186/2004 Sb. NSS. Rozhodování o prohlášení věci za kulturní památku podle ust. § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči není rozhodováním na základě volného uvážení správního orgánu. O diskreci právo správního orgánu by se jednalo tehdy, byla-li by správnímu orgánu dána volnost zvolit jedno z více právně dovolených řešení. Jestliže však správní orgán posuzuje na základě podkladů shromážděných v řízení, zda má příslušnou věc prohlásit za kulturní památku, nebo nikoli, jde o volné hodnocení důkazů, jež správnímu orgánu obecně náleží. Jedinými „mezemi“ takového volného hodnocení důkazů pak je, aby správní orgán ve smyslu ust. § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. A dále aby v souladu s ust. § 47 odst. 3 citovaného zákona správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů. A protože správní orgán při svém rozhodování těmto požadavkům vyhověl, jak vyplývá z odůvodnění jím vydaného rozhodnutí – v němž uvedl, že objekt samotný nikterak nevybočuje z roviny běžné produkce staveb tohoto typu, určení a tohoto časového období, členění fasád i výzdobné prvky interiérů a stavební detaily byly převzaty z dobových vzorníků a jsou charakteristické pro běžné budovy úřadů, škol, kasáren a pro méně významné veřejné stavby, navíc se objekt nachází ve špatném stavebním stavu, výsledkem dlouhodobého

zanedbávání údržby a následně četných nevhodných stavebních zásahů je objekt nízké památkové hodnoty, který nepředstavuje výjimečný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti, ani nevykazuje nadprůměrné historické, umělecké a technické hodnoty – jeho postup byl v souladu se zákonem.

Dále stěžovatel poukazuje na to, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkou v tom smyslu, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno zcela v rozporu s ustanovením § 1 odst. 1 zákona o státní památkové péči, jehož je stěžovatel hlavním garantem. Ve vztahu k této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se s touto námitkou dostatečně vypořádal, když v podrobném odůvodnění svého rozhodnutí (viz str. 3 a 4), na které Nejvyšší správní soud v této souvislosti také odkazuje, dospěl k závěru, že správní orgán rozhodoval v souladu s účelem zákona uvedeným v ust. § 1 odst. 1 citovaného zákona, a neshledal proto žalobní bod namítající porušení tohoto ustanovení důvodným.

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel tvrdí, že rozsudek Městského soudu v Praze je ve výroku I. nepřezkoumatelný, neboť z jeho obsahu nelze usoudit, jaká žaloba se uvedeným rozsudkem zamítá. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a považuje za nezbytné uvést, že k dané problematice se již dříve vyslovil ve své judikatuře (rozsudek ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 As 38/2004 - 55, publikovaný pod č. 1070/2007 Sb. NSS), z níž vyplývá, že jsou-li v záhlaví soudního rozhodnutí jednoznačně identifikováni účastníci řízení (žalobce a žalovaný) a rovněž správní rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, jak tomu bylo v dané věci, nezpůsobuje obecné znění výroku (v daném případě „Žaloba se zamítá.“) nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost jako důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu